mind siia maa alla, wõi annate ta mulle maa peale kaasa. Ilma temata ei suuda ma enam elada, seks on ta mulle liig armas.“ Seda üteldes walgus talle kumbkisse silma üks silmaweepisar, nii suur kui pähkel.

„Aga Jüri, Jüri!“ koskis kuningas, „see on ju minu kõige ilusam unenägu. Aga olgu nõnda, kuidas sa ihaldad, sest sa oled ju minu elu peastnud. Wõta oma printses ja mine temaga üles maa peale. Niipea kui sa üles oled jõudnud, wõta tema hõbedane silmawari peast ja wiska luugist mulle tagasi alla. Siis muutub sinu printses lihaks ja wereks nagu teised inimese lapsed, sest nüüd on ta ainult unenägu.“

Siis tänas Jüri kõigest südamest ja ütles: „Armas kuningas, kuna sa nüüd nii üliwäga lahke oled, siis usaldan sulle weel üht palwet ette panna. Waata, printses mul nüüd on, aga kuningriiki mul ei ole; ja see on ometi wõimata, e üks printses ilma kuningriigita wõib olla. Kas sa ei wõiks mulle üht weikestki kuningriiki muretseda?“

Selle peale wastas kuningas: „Armas unenägija Jüri, nähtawaid kuningriikisid mul ju ei ole anda, küll aga nägemata riikisid, ja neist pead sa ühe saama ja päris suure ja toreda.“

„Jah, aga mis kasu mul sest kuningriigist siis on, kui ma teda ei näe?“ küsis Jüri kahtledes.

„Sina sõge inimene,“ ütles kuningas, „ainult muu rahwas ei näe sinu kuningriiki mitte, aga sina ise ja sinu printses, teie näete oma riiki küll. Teie mõlemad näete lossisid, aidu, aasasid, metsasid ja kõik, mis teie kuningriigis on. Teie elate ja käite jalutamas seal sees ja wõite seal teha, mis tahate.“

Nüüd oli Jüri rööm jälle täieline, sest juba oli talle natuke kartust südamesse siginenud, et teised külarahwas saaks kadeda silmaga tema peale waatama, kui ta oma printsessig koju tuleb ja kuningas on. Ta lahkus nüüd liigutatud südamega unenägude kuninga juurest, astus oma printsessiga 500 trepiastmet ülesse, wõttis hõbedase silmawarju tema peast ja wisas luugist alla. Siis tahtis ta luuki kinni lasta, aga see oli wäga raske. Ta ei jõudnud seda hoida, waid laskis ta

kukkuda. Luuk langes suure prahwatusega kinni, otsekui oleks mitu suurtüki pauku korraga paugatanud. Sellest kangest prahwatusest lõi Jüril meel uimaseks; kui ta jälle toibus, istus ta oma talu ukse ees wana pooliku weskekiwi peal ja tema kõrwal printses, ja see oli liha ja weri, nagu päris inimese laps kunagi. Ta hoidis Jüri kät omas käes ja ütles: „Sina armas hea weider inimene, nii kaua aega ei ole sa usaldanud mulle ütelda, kui wäga sa mind armastad! Kas sa mind siis kartsid?“ —

Ja kuu tõusis üles ja saatis oma walgust alla orgu ja jõelained laksusiwad ja mets kohas; aga nemad kahekesi istusiwad ikka alles seal ja westsiwad juttu.

Korraga oli, nagu oleks weike must pilweke kuu ette läinud ja seal langes midagi nende jalgade ette maha, nagu üks suur kokku pandud rätik. Selle järele paistis kuu jälle selgeste. Nad wõtsiwad rätiku ja hakasiwad seda koost lahti wõtma. See oli aga wäga õhuke ja mitu sada korda kokku pandud, nõnda et selle laialilautamine aega wõttis. Kui ta täieste oli laiali lautatud, oli ta nagu üks suur maakaart. Keskelt läks jõgi läbi, kumbalgi pool jõge oliwad linnad, külad, järwed, metsad. Siis märgasiwad nad, et see üks kuningriik oli ja et unenägude kuningas seda neile oli lasknud taewast maha sadada. Ja kui nad nüüd oma maja poole pöörsiwad, oli see ülitoredaks lossiks muutunud, kus klaastrepid, marmorikiwist seinad, kaunid katuksed ja kõrged tornid. Siis wõtsiwad teineteise käest kinni ja läksiwad lossi sisse, ja kui nad sisse astusiwad, oliwad alamad juba koos ja kumardasiwad sügawaste. Trummid ja rasunad kõlasiwad, ja teendrid käisiwad nende eel ja puistasiwad lillesid. Siis oliwad nad kuningas ja kuningaproua.

Teisel hommikul aga läks kõla nagu kulutuli läbi küla, et unenägija Jüri jälle koju tulnud ja enesele kaasakese kaasa toonud. „Noh, wõi ta nüüd suur asi wõib olla,“ rääkisiwad nad. „Mina sain teda täna hommiku näha,“ seletas üks külarahwa hulgast; „seisis teine Jüriga ukse ees. Pole midagi suurt asja, üsna weike ja kõhn naesterahwas. Riided, mis tal seljas, oliwad ka üsna lihtsad ja waesepäralised. Kust

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1890, lk. 23